

Sygn. akt: III AUa 774/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska (spr.)

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSA Mirosław Godlewski

Protokolant: stażysta Agata Józwiak

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2012 r. w Łodzi

sprawy **A. C. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddziałowi w W.**

ze skargi na bezczynność organu rentowego,

na skutek apelacji A. C. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku

z dnia 29 lutego 2012 r., sygn. akt: VI U 1448/11;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 774/12

UZASADNIENIE

W dniu 5 grudnia 2011 roku A. C. (1) wniósł skargę na bezczynność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. zarzucając organowi rentowemu niewykonanie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 5 grudnia 2006 roku, sygn. akt VI Ua 17/06. Odwołujący wniósł o zobowiązanie wyżej wymienionego organu rentowego do zrealizowania przedmiotowego wyroku Sądu Okręgowego w określonym terminie zawiadamiając o tym organ nadrzędny lub orzeczenie co do istoty sprawy, ukaranie organu rentowego grzywną, zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego się kosztów postępowania sądowego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania z uwagi na to, że kwestia będąca przedmiotem skargi odwołującego się została już prawomocnie rozstrzygnięta. Organ rentowy wykonał bowiem wyrok Sądu Okręgowego z dnia 6 grudnia 2006 roku wydając w dniu 14 maja 2008 roku decyzję, w drodze której ustalił ubezpieczonemu podstawę wymiaru zasiłku chorobowego za okres od 16 grudnia 2001 do 30 sierpnia 2002 roku i świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 31 sierpnia do 28 grudnia 2002 roku. Ponadto uznał, że brak jest podstaw do przyznania prawa do świadczeń za cały okres niezdolności do pracy z funduszu wypadkowego w wysokości 100% wymiaru za cały okres niezdolności do pracy, gdyż pracodawca nie uznał zdarzenia z dnia 30 listopada 2001 za

wypadek przy pracy. Wskazał również, że do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego zostało wliczone wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i porze nocnej.

W piśmie procesowym z dnia 9 grudnia 2012 roku A. C. (1) dodatkowo wskazał, że decyzją z dnia 14 maja 2008 roku organ rentowy nie zrealizował w całości wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 grudnia 2006 roku, gdyż wliczył do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej od grudnia 2001 roku, a nie jak nakazał Sąd od listopada 2001 roku.

Organ rentowy konsekwentnie wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 29 lutego 2012 roku Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na tle następującego stanu faktycznego.

A. C. (1) w okresie od 05.11.2001 r. do 15.12.2001 r. był zatrudniony w firmie (...), W czasie tego zatrudnienia stał się niezdolny do pracy z powodu choroby. Niezdolność ta trwała nieprzerwanie od 05.12.2001 r. do 30.08.2002 r. Za okres do 15.12.2001 r. odwołujący się zachował prawo do wynagrodzenia za czas choroby, a od 16.12.2001 r. prawo do zasiłku chorobowego. Wypłata zasiłku chorobowego za okres po ustaniu zatrudnienia, tj. od 16.12.2001 r. do 30.08.2002 r. oraz świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 31.08.2002 r. do 28.12.2002 r. została dokonana przez organ rentowy.

Decyzją z dnia 30.12.2005 r., znak (...) - 6000 - (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W., uznał, że podstawę wymiaru zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy trwającej od 05.12.2001 r. stanowi wynagrodzenie za miesiąc grudzień 2001 r. w wysokości określonej w umowie o pracę, tj. w kwocie 650,32 zł brutto oraz, że brak jest podstaw do wliczenia do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe i nocne za miesiąc listopad 2001 r. w kwocie 1.756,12 zł brutto wypłaconego przez pracodawcę w związku z wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 05.10.2005 r. Wyrokiem z dnia 18.05.2006 r., sygn. akt IV U 20/06, Sąd Rejonowy oddalił odwołanie A. C. (1) od ww. decyzji. W rozpoznaniu apelacji odwołującego się Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 06.12.2006 r., sygn. akt VI Ua 17/06, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30.12.2005 r. i przeliczył A. C. (1) zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne poprzez wliczenie do podstawy wymiaru tych świadczeń również wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i porze nocnej za miesiąc listopad 2001 r. w kwocie 1,756,12 zł brutto. W ocenie Sądu Okręgowego w sytuacji późniejszego uzyskania wypłaty, lub choćby przysądzenia zaległych wynagrodzeń zasiłek powinien zostać obliczony na nowo, gdyż wyrok zasądzający wynagrodzenie za okres, z którego ustalana jest podstawa wymiaru zasiłku chorobowego, ma takie samo znaczenie jak wypłata wynagrodzenia. Zatem w związku z zasądzeniem przez Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 05.10.2005 r., sygn. akt IV P 831/04, kwoty 1.756,12 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz pracę w porze nocnej w miesiącu listopadzie 2005 r., zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne powinno być przeliczone na nowo.

Wykonując powyższy wyrok Sądu Okręgowego organ rentowy wydał w dniu 14.05.2008 r. decyzję, znak (...)/II/ (...), w drodze której ustalił ubezpieczonemu podstawę wymiaru zasiłku chorobowego za okres od 16 grudnia 2001 do 30 sierpnia 2002r. i świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 31 sierpnia do 28 grudnia 2002r. Ponadto uznał, iż brak jest podstaw do przyznania prawa do świadczeń za cały okres niezdolności do pracy z funduszu wypadkowego w wysokości 100% wymiaru. W uzasadnieniu wskazał, iż brak jest podstaw do przyznania prawa do świadczeń w wysokości 100% podstawy wymiaru za cały okres niezdolności do pracy z funduszu wypadkowego, gdyż pracodawca nie uznał zdarzenia z dnia 30 listopada 2001 za wypadek przy pracy. Wskazał również, iż do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego zostało wliczone wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i porze nocnej, zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 6 grudnia 2006r. W rozpoznaniu odwołania od powyższej decyzji Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 29.10.2009 r., sygn. akt IV U 145/08, oddalił odwołanie A. C. (1) w części dotyczącej podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego. Wywiedzioną od powyższego wyroku apelację ubezpieczonego Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 10.06.2010 r., sygn. akt VI Da 8/10, oddalił. Z kolei wywiedzioną od wyroku Sądu Okręgowego skargę kasacyjną, Sąd ten postanowieniem z dnia

01.10.2010 r., sygn. akt VI Ua 8/10, odrzucił. Zażalenie wywiedzione od postanowienia Sądu Okręgowego, zostało postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 02.0.2011 r., sygn. akt II UZ 43/10, oddalone.

W powyższym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że skarga odwołującego na bezczynność organu rentowego nie podlega uwzględnieniu. Sąd ten wskazał, że w realiach niniejszej sprawy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 6 grudnia 2006 roku został wykonany decyzją organu rentowego z dnia 14 maja 2008 roku. Prawdliwość wydania tej decyzji została natomiast skontrolowana w postępowaniu sądowym zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 10 czerwca 2010 roku o sygn. akt IV U 145/08 oddalającym apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 29 października 2009 roku. Sąd pierwszej instancji podkreślił, że kwestia wypłaty wyrównania odwołującemu się zasiłku chorobowego za okres jego niezdolności do pracy w spornym czasie została przez organ rentowy rozstrzygnięta w drodze wskazanej decyzji, która po wyczerpaniu drogi postępowania sądowego, stała się prawomocna.

Następnie Sąd Okręgowy, powołując się na treść art. 365 § 1 k.p.c., uznał że w niniejszym postępowaniu nie mógł ponownie prowadzić postępowania w kwestii prawidłowości wykonania przez organ rentowy wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 grudnia 2006 roku, lecz przyjął, z uwagi na istnienie prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 29 października 2009 roku, sygn. akt IV U 145/08, że wyrok ten został wykonany prawidłowo, a więc, że prawidłowo organ ten ustalił podstawę wymiaru świadczeń z ubezpieczenia społecznego za sporny okres. W ocenie Sądu pierwszej instancji odwołujący się, w drodze wniesionej skargi, zmierza de facto do ominięcia skutków wynikających z istnienia tego prawomocnego orzeczenia Sądu Rejonowego. Już tylko na marginesie Sąd Okręgowy wskazał, że nakazane przez Sąd Okręgowy wyrokiem dnia 6 grudnia 2006 roku przeliczenie zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego poprzez wliczenie do podstawy wymiaru tych świadczeń również wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i porze nocnej za miesiąc listopad 2001 roku w kwocie 1.756,12 zł brutto, nie oznacza rozszerzenia okresu, za który podstawa ta jest wyliczana również na miesiąc listopad 2001 roku. W tym miejscu Sąd ten zwrócił uwagę, że za okres do 15 grudnia 2001 roku wynagrodzenie za okres choroby wypłacił odwołującemu się pracodawca. Organ rentowy dopiero od 16 grudnia 2001 roku rozpoczął wypłatę zasiłku chorobowego uwzględniając w podstawie wymiaru zarówno tego świadczenia, jaki i świadczenia rehabilitacyjnego wynagrodzenie za miesiąc listopad 2001 roku. Nie jest to jednak równoznaczne z rozszerzeniem okresu, za który zasiłek ten przysługuje.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Płocku wniesione odwołanie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł A. C. (2), zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości i zarzucając mu naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 386 § 4 k.p.c. polegające na nierozpoznaniu przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy.

Wskazując na powyższe apelant wniósł o zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i stwierdzenie bezczynności organu rentowego, polegającej na niewydaniu decyzji wykonującej prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 6 grudnia 2006 roku o sygn. akt VI Ua 17/06.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że Sąd pierwszej instancji nie przeprowadził żadnych czynności zmierzających do ustalenia, czy decyzja organu rentowego z dnia 14 maja 2008 roku wykonuje przedmiotowy wyrok Sądu Okręgowego w Płocku, a w szczególności, czy ZUS wliczył ubezpieczonemu do podstawy wynagrodzenia za listopad 2001 roku wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i pracę w porze nocnej za listopad 2001 roku w kwocie 1.756,12 złotych brutto. W opinii apelanta, wbrew temu, co przyjął Sąd Okręgowy, wskazana wyżej decyzja nie stanowi wykonania orzeczenia Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja A. C. (1) nie jest zasadna, gdyż rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest prawidłowe.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie, które Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne dla rozstrzygnięcia sprawy na etapie postępowania apelacyjnego.

Nie ma racji skarżący, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał w niniejszej sprawie istoty sporu. A. C. (1) domagał się stwierdzenia beczynności organu rentowego polegającej na niewydaniu decyzji wykonującej wyrok Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 6 grudnia 2006 roku o sygn. akt VI Ua 17/06, mocą którego Sąd zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Płocku oraz poprzedzającą go decyzję ZUS i przeliczył ubezpieczonemu zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne poprzez wliczenie do podstawy wymiaru tych świadczeń również wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i porze nocnej za listopad 2001 roku w kwocie 1.756,12 złotych. Sąd pierwszej instancji, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego orzekł, że w niniejszej sprawie nie doszło do beczynności organu rentowego, a samo niezadowolenie apelanta z takiego rozstrzygnięcia nie oznacza, że Sąd ten nie rozpoznał istoty sporu.

Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy uznał, że decyzja organu rentowego z dnia 14 maja 2008 roku została wydana w wykonaniu przedmiotowego wyroku. Podkreślenia wymaga okoliczność, że decyzja ta w swej treści odwołuje się bezpośrednio do wskazanego wyżej orzeczenia. Jednocześnie Sąd Okręgowy prawidłowo zauważył, że ZUS dokonał przeliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego dopiero od grudnia 2001 roku, a nie jak chce skarżący od listopada 2001 roku, gdyż za okres wcześniejszy ubezpieczony pobierał wynagrodzenie za pracę, które było wypłacane przez pracodawcę, a nie przez organ rentowy. Decyzja ZUS z dnia 14 maja 2008 roku została poddana kontroli sądowej zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 10 czerwca 2010 roku o sygn. akt VI Ua 8/10, a zatem zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c., nie może stanowić ponownie przedmiotu badania przez Sąd.

Konkludując, Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie doszło do beczynności organu rentowego.

Kierując się wskazaną argumentacją Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. nie podzielając zarzutów apelacyjnych i nie znajdując podstaw, które należałoby wziąć pod rozwagę z urzędu, oddalił apelację jako bezzasadną.